

ladte ægtefælle i et kortere tidsrum efter dødsfaldet med henblik på eventuel oplæring til et erhverv.

4. Endelig har man anset det for ønskeligt at søge ændringer foretaget i den gældende lovgivning på en række andre punkter, hvor en revision må anses for hensigtsmæssig.

Der stilles således forslag om ændring af ulykkesforsikringsrådets status og i forbindelse hermed om ændring af ankerreglerne, jfr. forslagens §§ 9, 10 og 11. Herudover foreslås indført regler om overtagelse af et ophørende selskabs forsikringsbestand, jfr. § 15, stk. 12, om betaling af udgifter ved optræning, jfr. § 21, stk. 2, om adgang til for direktoratet for ulykkesforsikringen — når forholdene taler derfor — at nedsætte dagpengene med indtil halvdelen, jfr. § 25, stk. 2, om forlængelse i visse tilfælde af den gældende 5-års frist for forandringer i fastsatte renter, jfr. § 34, stk. 4, om ændring af bestemmelsen om afregning af renter og dagpenge ved indlæggelse på en i henhold til lovgivningen om offentlig forsorg anerkendt anstalt, jfr. § 35, stk. 2, 5 og 6, og om forhøjelse af begravelseshjælpen, jfr. § 41.

Der henvises herom til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

ad forslagens § 1.

Til § 1 A.

Stk. 1. I denne bestemmelse, der træder i stedet for § 1, stk. 3, i den gældende ulykkesforsikringslov, har man fraveget den hidtil fulgte fremgangsmåde at begrænse forsikringens omfang ved som betingelse for erstatningsberettigelse at kræve, at lidelsen skal hidrøre fra arbejde i bestemte, i loven nærmere angivne virksomheder eller industrier. De sygdomme, man foreslår at gøre erstatningsberettigende, og som — bortset fra kroniske infektionssygdomme opstået ved smitte under arbejde i sygehuse m. v. — alene er karakteriseret ved det stof eller den arbejdsproces, der har fremkaldt dem, vil begrunde erstatningskrav uden hensyn til, om den syge har pådraget sig lidelsen ved arbejde i det ene eller det andet fag.

Fortegnelsen over de sygdomsarter, der omfattes af loven, og de stoffer, der kan fremkalde erstatningsberettigende lidelser, er udvidet, fordi der er kommet nye stoffer frem ved produktionen, og fordi der er vundet klarhed over, at erhvervssygdomme kan opstå ved påvirkning af andre stoffer end de hidtil medtagne.

Med hensyn til de foreslåede udvidelser skal særligt bemærkes, at man har udvidet forsikringen mod hudsygdomme, der ved loven af 4. juli 1946 begrænsedes til alene at omfatte kroniske og kronisk

recidiverende tilfælde. Den i 1946 gennemførte begrænsning af forsikringsområdet må ses i sammenhæng med bestemmelsen om dagpenge og var rimelig, så længe loven krævede en karenstid for dagpenge på 13 uger; men efter at den nedsættelse af karenstiden til 6 dage, der blev gennemført ved lov nr. 176 af 12. april 1949, har medført, at langt flere tilfælde anmeldes under henvisning til, at lidelsen er kronisk, har det vist sig ønskeligt at udvide forsikringen på dette punkt. Da tilmed alle hudsygdomme, hvis årsag kan påvises at være en overfølsomhed over for et bestemt stof, som den forsikrede har været udsat for under arbejdet, vil kunne anerkendes med fuld sikkerhed fra lidelsens begyndelse, stiller man forslag om, at alle sådanne tilfælde henføres under forsikringen uanset lidelsens varighed.

For at andre hudsygdomme med fornøden sikkerhed vil kunne henføres under forsikringen, har man derimod anset det for nødvendigt fortsat at kræve en længere tids observation og en lidelse af en vis alvorlighed, hvorfor der for disses vedkommende som betingelse for at yde erstatning kræves, at lidelsen er langvarig eller stadig tilbagevendende og inden for de sidste 12 måneder har medført i alt mindst 6 ugers arbejdsophør.

I stk. 2 foreslås det at give socialministeren myndighed til efter indstilling fra direktoratet for ulykkesforsikringen og efter forhandling med ulykkesforsikringsrådet at foretage ændringer i erhvervssygdomsfortegnelsen, herunder at indføje nye erhvervssygdomsgrupper. Forslaget stilles, fordi det må anses for meget ønskeligt så hurtigt som muligt at kunne medtage nye arbejdsbetingede sygdomme under forsikringen.

I stk. 3 foreslås det — under hensyn til, at det ofte vil være vanskeligt for den forsikrede at erkende en erhvervssygdoms opståen — at overlade til direktoratet for ulykkesforsikringen at bestemme, hvilket af de i bestemmelsen foreslåede tidspunkter der i hvert enkelt tilfælde skal anses for skadedato.

Til § 2.

Da bestemmelserne om arbejdsgivernes forsikringspligt ikke findes i ulykkesforsikringslovens kap. I om almindelige bestemmelser, men i kap. VI—VIII, foreslås som nyt stk. 1 indføjet en særlig bestemmelse herom.

I stk. 2 indeholdes en særlig regel om, hvem der må anses for forsikringspligtig arbejdsgiver over for personer, der har pådraget sig erhvervssygdomme.

Til § 3.

Den foreslåede affattelse af stk. 1 er en formel ændring af den gældende lovs § 3, stk. 1.